

het aller-, allerergste was dat er in hun gevolg zwarte torens kwamen aanrijden, op wielen! En nóg erger: ze waren geruisloos en leken sneller dan zijn eigen torens. Onbegrijpelijk, dat die mensen zoveel plezier maakten en ook nog goede ideeën hadden...

'Ziet u dat, raadsheer? Zij hebben ook zo'n nieuwtje!' fluis-terde de witte koningin in zijn oor.

Zij had het ook gezien! Wat een blamage. De raadsheer wou het liefst door de grond zakken.

Het zwarte koninkrijk stelde zich op, aan de andere kant van de binnenplaats. Dat ging met veel gebabbel, gelach, geduw en getrek gepaard.

De zwarte koningin begon ineens driftig te zwaaien.

Ze moet naar de wc of ze wil wat zeggen, redeneerde de raadsheer.

'Ach, zou het misschien... ik ben het zo gewend en als het nu anders...' De zwarte koningin maakte verontschuldigende gebaren. Na lang ge-uh en ge-maar werd duidelijk dat ze niet links, maar rechts van haar man wilde staan. Daar stond ze namelijk altijd, zei ze.

Ja, als je eenmaal iets gewend bent, moet je het niet opeens anders doen, vond ook de witte koningin.

'Weet u wat? Als u aan de rechterkant van uw man gaat staan, dan staan wij tegenover elkaar en dan staat u ook nog eens met uw zwarte jurk op een zwarte tegel.'

De dames leken het helemaal eens te zijn en begonnen vrolijk te lachen.

Nou, nou, nou, wat enig. De raadsheer schudde zijn hoofd. Wat een onbenulligheid.

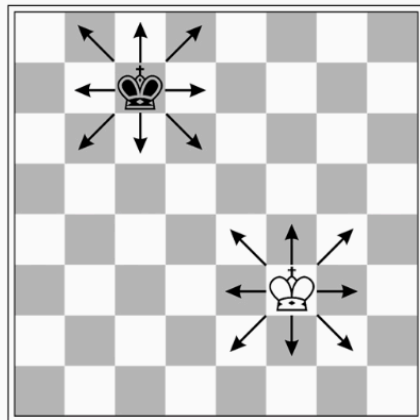

deden, maar nog niet wat iedereen ging doen.

'Laat ik maar met de koningen beginnen,' zei ze en ze keek naar de raadsheer. 'Zou u zo vriendelijk willen zijn alles te noteren?'

De raadsheer haalde met lichte tegenzin zijn notitieboek en ganzenvaar vanonder zijn mantel tevoorschijn. Nou goed, omdat hij er toch was.

'De koning mag naar voren, naar achteren, opzij en schuin, maar hij mag zich maar één tegel per keer verplaatsen,' zei de koningin. Het leek haar het verstandigst als de koning een beetje in de buurt van het thuisfront bleef.

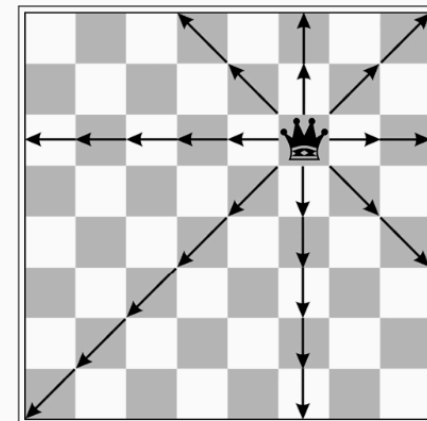
'Tja, dat zal de koning niet leuk vinden,' mompelde de raadsheer.

'Beste raadsheer. Het is toch veel te gevaarlijk voor de koning om ver van huis te gaan?' De koningin keek erbij als een volleerd veldheer.

De zwarte koning beaamde het met opgewonden gebaren. 'O, ja, nee, verschrikkelijk. Ik kom nóóit voor de linies.'

En hij kon het weten, want hij verloor zelden een oorlog. De koningin glimlachte. Ze wist nauwelijks wat linies waren, maar ze begon zin in het spel te krijgen, vooral nu ze mocht bedenken wat zijzelf en de zwarte koningin gingen doen. 'Eens even kijken. Wij mogen ook naar voren en naar achteren en opzij en schuin.'

‘Wij weten echt zelf wel hoever we kunnen.’

De koningin knikte. ‘Ze hebben gelijk. Ik wil geen dobbelsteen bij dit spel. Je weet dat de koning daar altijd vals mee speelt.’

De hofdame dacht terug aan de dobbelsteen met alleen maar zessen. Ze knikte. Inderdaad, het was beter zonder dobbelsteen.

De soldaten stelden zich tegenover elkaar op. ‘Wij zijn krijgers die de vijand gevangen gaan nemen. We hebben haast!’ Precies tegelijk sprongen ze in de houding – het zag er indrukwekkend uit – en deden een grote stap naar voren, wel twee tegels ver. Ze stonden zo dicht tegenover elkaar dat de neuzen van de zwarte en de witte soldaten elkaar bijna raakten. Ze schrokken er zelf van.

Soldaat Cicero, de witte soldaat die altijd te laat was en helemaal niet van vechten hield, vond dat hij veel te snel bij de vijand was zo. En soldaat Dirk was het gloeiend met hem eens.

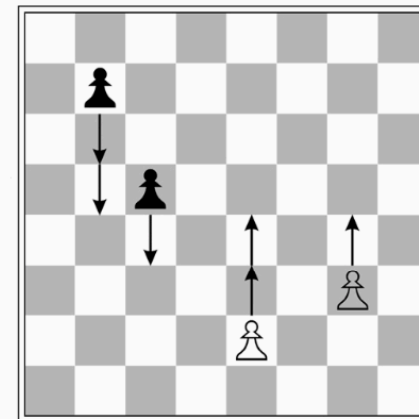
Maar de anderen, vooral Eduard, die zich de leider voelde, zeiden dat de linies zo snel mogelijk naar voren moesten omdat de koning anders ongeduldig werd. Alle soldaten begonnen door elkaar te praten.

‘Zie je wel. Die soldaten kunnen niets, laat staan een beslissing nemen,’ zei de hofdame. De soldaten waren zo heftig aan het kibbelen dat ze er hoofdpijn van kreeg.

Het werd tijd om in te grijpen.

De koningin blies op haar vingers. De soldaten waren meteen stil.

‘Laten we afspreken dat jullie bij de eerste zet twee stappen naar voren mogen. Het hoeft niet; je mag ook één stap doen. Maar als je eenmaal verplaatst bent, mag je nog maar één stap. Is dat duidelijk?’

De soldaten fronsten hun wenkbrauwen. Pfff, wat ingewikkeld!

‘Dus alleen de eerste keer mag je twee stappen, daarna niet meer, daarna mag je er nog maar één,’ verduidelijkte de hofdame. Haar koningin was erg knap, maar uitleggen was niet

Paard Karel sprong trappelend van opwinding omhoog, over soldaat Bertje heen en toen opzij. Hij kwam toch nog elegant op c3 terecht en keek de zwarte soldaat David uitdagend aan. Deze begreep volstrekt niet wat er aan de hand was. Dat suffice paard stond nog mijlen ver van hem vandaan.

‘Hoezo val je mij aan?’ vroeg hij.

‘Zie je wel, hij ziet niet dat we gevaarlijk zijn.’ Paard Karel glunderde.

Witte soldaat Dirk begreep de situatie opeens.

‘Eén recht en één schuin en hóp, hij neemt je gevangen!’ riep hij uitgelaten.

Toen pas drong het tot David door. Help! ‘Paard Kim van b8 naar c6,’ zei Sara.

2.)..., Pb8-c6

‘Aanvallen is soms de beste verdediging,’ legde de raadsheer uit. ‘Kijk, ze valt soldaat Dirk op d4 aan. Als wij nu haar sol-

daat David gevangen nemen, neemt zij Dirk gevangen. Heel slim van haar.’

De zwarte merrie Kim stond op het punt de sprong van haar leven te maken, toen de lakei van de koning op het bordes verscheen. Hij blies op zijn trompet.

‘De koning!’

‘Iedereen weg, snel!’ riep de witte koningin geschrokken. De aanwezigen schoten alle kanten op.

De raadsheer genoot. Zijn nieuwtje kwam uitstekend van pas. Nu wist iedereen tenminste waar hij stond als er straks verder gespeeld werd.

Daar was de witte koning al. Het zwarte koningspaar en hun onderdanen konden de poort naar buiten niet meer bereiken. Ze besloten zich in een donkere hoek te verstoppen, hopen dat hij snel weer zou vertrekken.

De koning kwam met veel gekletter de brede trap af.

De koning luisterde aandachtig naar die kleine dappere Sara. Ze vertelde alles wat ze bedacht hadden. Het klonk spannend, vond hij. Alleen dat zijn vrouw zo ver mocht, dat was wat merkwaardig.

Maar goed. Hij wou het allemaal wel eens zien. 'Vooruit. Eén spelletje dan,' zei hij uiteindelijk.

Iedereen kon wel dansen van geluk. Maar daar was nu geen tijd voor.

Ze gingen schaken met de koning!

18

De zwarte koning keek achterom en zag dat Sara weer op het

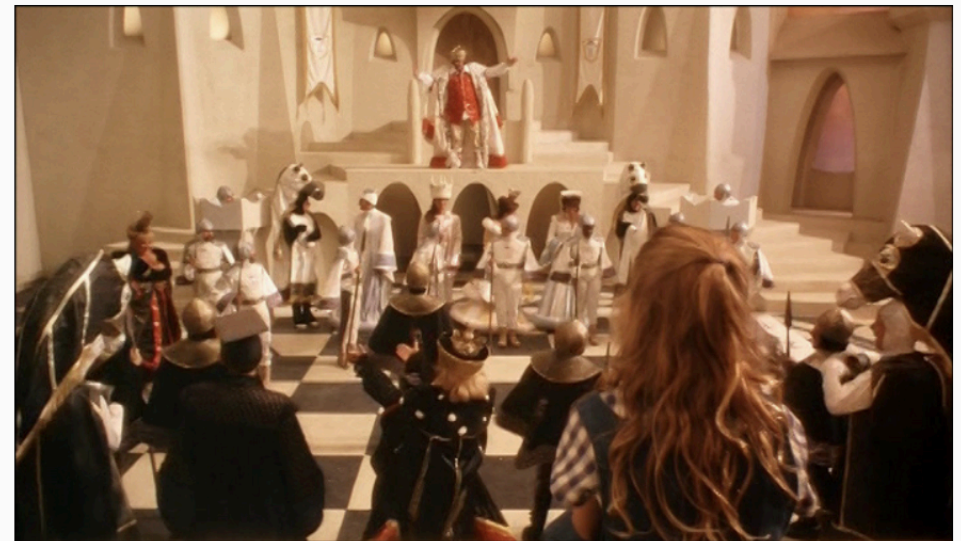
bordes zat. Mooi zo, dacht hij.

'Waarde collega. Vindt u het goed als Sara het bevel over ons voert?' vroeg hij. Hij hoefde dat natuurlijk niet aan de witte koning te vragen, maar gezien het opvliegende karakter van zijn collega leek het hem beter.

Het zijn echt een stelletje bloemkolen daar aan de overkant, dacht de witte koning. Wie liet nou zo'n klein meisje het zware werk opknappen?

'Als u dat wilt!' antwoordde hij koeltjes.

Onnodig te zeggen dat de onderdanen van het zwarte koninkrijk zeer tevreden waren over dit besluit!

Eigenlijk waren de soldaten de enigen die naar voren konden, dacht de witte koning, die de eerste zet mocht doen. Alle anderen stonden ingesloten.

'U kunt ons ook laten gaan, want wij kunnen springen,' zei paard Kees. Niet geheel ten onrechte was hij bang dat de

De zwarte koning stootte zijn vrouw aan. Hij wees naar de witte koningin op b3.

‘En wat nou als de witte koningin onze Bolke gevangenneemt?’

Paard Kim hoorde wat de zwarte koning zei. Ze schudde heftig met haar hoofd. ‘Ha, als ze dat doet, zet ik de witte koning schaak op c2.’

Kim en de witte koningin deden het voor, zodat Bolke en de zwarte koning het zouden begrijpen.

Bolke had als eerste door dat hun zwarte paard op c2 niet alleen de witte koning schaak zette, maar ook nog eens de witte toren gevangen kon nemen. Hij sloeg op zijn dijen van pret.

De zwarte koning was nu ook gerustgesteld, en meer dan dat. Hij begon te genieten van de mogelijkheden die hij ineens leek te hebben. Hij hoopte dat de meester zo dom zou zijn Bolke gevangen te nemen.

Peter, de jongen die net verloren had, keek naar Sara’s schaakbord. Hij zag dat Sara een pion achter stond. Jeetje. Hij probeerde de aandacht van zijn vriendjes aan de andere kant van de zaal te trekken. ‘Ha, moet je kijken. Sara poep pies kak gaat verliezen!’

De meester keek boos op. Zo kon hij zich niet concentreren. ‘Stil!’ zei hij kortaf.

Peter trok aan Sara’s haar en rende naar de andere kant van de gymzaal. Sara merkte het niet, ze was verdiept in haar spel.

De meester controleerde of hij de verschillende mogelijkheden in zijn partij tegen Victor wel goed had overwogen. Hierna deed hij zijn zet en liep door naar Sara.

Het grote moment voor de zwarte merrie Kim was aangebroken. Sara zette haar van c6 naar d4. De witte koningin werd nu door het paard aangevallen.

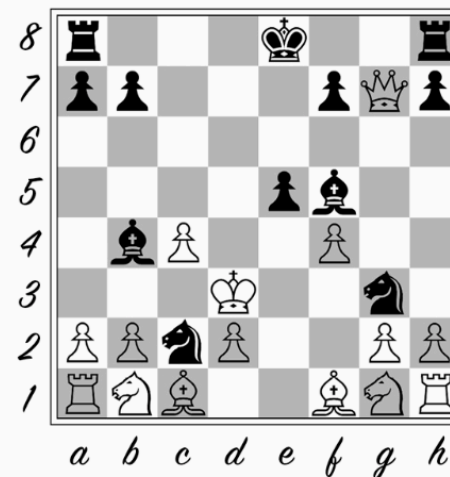
6.) ...,Pc6-d4

dat Sara verloren had en nu... Ze had iedereen voor de gek gehouden.

*De witte koning werd steeds uitgelatener. Voor de zekerheid begon hij de velden om zich heen te controleren.
'Kijk! Op c3 kan de zwarte raadsheer me gevangennemen.'
De zwarte raadsheer maakte een diepe buiging.*

'En hier kan ik door die soldaat gevangengenomen worden,' zei de koning vanaf d4. Emmy, de zwarte soldaat, zwaaide vrolijk naar Sara.

De koning sprong naar e4, knipoogde naar de zwarte hofdame. 'En hier door deze charmante dame.'

De hofdame kreeg er een kleur van.

De koning glunderde. Hij was onweerstaanbaar, dat wist-ie zelf maar al te goed. Vol zelfvertrouwen ging hij verder naar e3. 'Hier door het paard, en als ik op e2 ga staan, word ik door het andere paard gevangengenomen. Het is geweldig... een wonder!' Hij wist het nu zeker, hij hoefde het niet eens aan zijn raadsheer te vragen.

'Ik sta verloren, echt helemaal totaal en volledig verloren.'

De anderen waren het volkomen met hem eens. De koning kon geen kant op. Erger verliezen kon bijna niet.

De koning schaterde het uit, zo amusant vond hij het.

De raadsheer kromp ineem. Het bleef ongepast om zo blij te zijn als je verloor.